

DOORBRAAK.BE

MEER DAN EEN MENING

Sid Lukkassen

foto: ©Facebook

Repliek aan Johan Sanctorum

De komedie is het begin van de decadentie

COMMENTAAR - 02/11/2021 [Sid Lukkassen](#) - Leestijd 8 minuten ☆ ♥ 2

Beste Johan,

Hoewel ik het waardeer dat je mijn kant van de zaak hebt willen belichten, had je er misschien beter niets over gezegd. Want nu wordt deze Nederlandse zaak — die binnen het Nederlandse medialandschap een slepende, specifieke voorgeschiedenis heeft — pardoes op het bordje van de Vlaamse *Doorbraak*-lezer gegooid. Hierom zie ik mezelf gedwongen om stap voor stap een aantal misvattingen in jouw goed bedoelde maar duidelijk onder tijdsdruk geschreven stuk te ontknopen. Hier gaan we!

Allereerst ben ik me er niet van bewust dat ik ooit door een spionne van de overheid in bed zou zijn gelokt. Wel ben ik ooit benaderd door een dame van lichte zeden om haar spectaculaire levensverhaal op te tekenen. Een onverwachte zwangerschap — jawel, van een klant — gooide echter roet in het eten. Om maar te zeggen: zo snel ben ik niet geschokt.

Alles wordt scherts, spel en ironie

De filosoof Jelle van Baardewijk heeft over de zaak wat zinnige dingen gemeld. Kunstcollectief KIRAC zou zich beroepen op het ‘esthetische leven’ — hierin is alles scherts, spel en ironie, waaronder ook geborgenheid en liefde. Dit maakt het hele uitgangspunt van Jini’s project meteen onmogelijk: zonder oprechtheid kan de kloof tussen links en rechts immers niet oprecht worden overbrugd. Wat overblijft is borderline-gedrag en lege spelerei. Precies hierom voelde ik me in de val gelokt met dit project. Van Baardewijk omschrijft dit als mijn ‘integriteit’ waar jij, Johan, helaas blijft steken op Noord-Nederlands ‘calvinisme’.

‘ Ten eerste is hiermee alles kunst, en dus niets ’

Vanuit KIRAC’s ‘Kierkegaardiaanse estheticisme’ moest ik het allemaal maar gelaten over me heen laten komen. Volgens Kate Sinha van KIRAC kan het gehele leven worden aanvaard in de schoonheid van alles dat zich aandient. Ten eerste is hiermee alles kunst, en dus niets. En ten tweede vergeet ze dat het gaat om échte mensen met échte levens. Die gelatenheid betreft vooral andermans ellende — over die van haarzelf is ze allerminst gelaten. Wat betekent dit in de praktijk? Wat

nu als ik dat meisje brutoot voor de camera had geneukt? Kunst! Wat als ik zelfmoord had gepleegd onder druk van stress en schaamte? Ook kunst! Wat als ik haar eerst brutoot had geneukt en daarna zelfmoord had gepleegd? Hogere kunst!

Ontstemde reacties op getrol

Nu wist ik, Johan, dat ik niets gekks of verkeerds had gedaan, dus ik dacht aanvankelijk: KIRAC kan die video wel ophypen, maar er is gewoon geen schokkend materiaal, dus het is het beste voor mijn geestelijke gezondheid als ik de hele kwestie negeer. Nu bleek de uitkomst van de 'Slag om De Balie' die aanvankelijke intuïtie te bevestigen. Maar helaas zijn we intussen meerdere stressvolle media-shitstormen verder.

Het ontgaat je dat het artikel in *De Morgen* een hergebruikt stuk is uit *Het Parool*. En het ontgaat je dat in Nederland heel veel mensen bijzonder kwaad zijn geworden op de media die deze film hebben gepromoot, aangezien ondergetekende in de film zelf al zegt dat ik de publicatie van de beelden niet accordeer. Het gaat dan om mensen die links en rechts overstijgen en waar, onder meer, seculiere moslims, linkse journalisten, conservatieve rechtsfilosofen, prominente humanisten en intersectionele feministen te vinden zijn. Het is zodoende uiterst ondoordacht en nogal onethisch van *De Morgen* om dat stuk maar zo in het Vlaamse medialandschap te katapulteren.

' Gelukkig zien de mensen op wie ik enig acht sla inmiddels wel in dat ik daar kwam om vanuit een oprecht motief iets te scheppen '

Gelukkig zien de mensen op wie ik enig acht sla inmiddels wel in dat ik daar kwam om vanuit een oprecht motief iets te scheppen. Terwijl mijn tegenspelers (die zich voordeden als medespelers) wilden trollen met mediarelletjes voor goedkope promotie via ophef.

De media-frames voorbij

Dan jouw verhaal dat ik mijn geslacht achterna zou zijn gelopen en daardoor in de val trapte; het is een sympathieke uitleg en elke man kan zich hierin verplaatsen. Jammer alleen dat dit sympathieke verhaal niet klopt.

‘ Als ik nu met haar een authentieke verbinding kan voelen, dan blijkt dat het ook nog mogelijk is voor een linkse vrouw om mij te zien als mens, dat de heelheid van de mens aanvaarding kan vinden voorbij die media-frames ’

Seks was hier hooguit het middel, niet het doel. Het ging om een zoektocht naar oprecht contact, oprechte aanvaarding en oprechte overbrugging. Zoveel mensen hebben een beeld van mij op basis van wat anderen ooit in de media hebben geschreven of gezegd. Wie je bent als mens, wordt niet meer gezien. Ik dacht: ik kan voorbijgaan aan al die lagen van mediabeeldvorming en hoe mensen over mij denken, door elkaar als ‘linkse’ en als ‘rechtse’ persoon te ontmoeten. Dan voelt het voor mij toch alsof het is bewezen dat er méér is dan alleen dat media-frame. Als ik nu met haar een authentieke verbinding kan voelen, dan blijkt dat het ook nog mogelijk is voor een linkse vrouw om mij te zien als mens, dat de heelheid van de mens aanvaarding kan vinden voorbij die media-frames.

Dat je zegt dat ik ‘luid heb geprotesteerd’ en ‘spartelde als deel van de enscenering’ is ook onwaar. Ik gaf KIRAC te kennen dat ik publicatie niet accordeerde en verder was ik verlamd door stressklachten en depressieve gevoelens. Tot vorige zaterdag werd ik behandeld voor intense nekkramp en ik moest extra stress en conflict vermijden. Pas op het allerlaatst heb ik over de gang van zaken gepubliceerd. Dat had een specifieke aanleiding, namelijk dat een bevriende rechtsfilosoof mij informatie toonde waarin debatcentrum De Balie beweerde een door mij ondertekende toestemmingsverklaring tot publicatie te hebben gezien. Ik wist dat dit onwaar was en ondernam actie om dit statement te laten corrigeren.

Het gaat om de authenticiteit

Je hebt het erover dat ik ‘mijn huiswerk niet zou hebben gemaakt’ en komt aan met ‘autisme’. Hier gaan jouw interpretaties echt de mist in. Ik heb geschreven over de seksrechten van autisten in *Levenslust en doodsdrift* (2017). Dat klopt en dat feit noem ik, evenals mijn analyse van polyamorie in *Avondland en identiteit* (2015), en over de flamboyante levenswandel van de dandy en vrouwenverslinder Theo Kars. Maar dat alles noem ik om aan te tonen dat, ten eerste, mijn oeuvre nooit een puriteinse inslag had — zoals Francis van den Eynde dat als eerste doorzag en benoemde. En ten tweede dat de puriteinse critici die mij naar aanleiding van geruchten rond die film de maat nemen, boter op hun hoofd hebben.

‘ En dat ik mijn huiswerk niet gedaan zou hebben — oftewel geen onderzoek uitvoerde naar ‘mevrouw Van Rooijen’ — dat was bewust. ’

Dát is dus de inbedding waarbinnen je dat woord moet zien. En dat ik mijn huiswerk niet gedaan zou hebben — oftewel geen onderzoek uitvoerde naar ‘mevrouw Van Rooijen’ — dat was bewust. Had ik onderzoek gedaan, dan zouden Google en dus Big Tech (of andere tussenpersonen) bemiddelen met welke informatie ik het gesprek in zou gaan. Dat kon een authentieke ontmoeting in de weg staan.

Dit had je gewoon uit mijn twee voorgaande publicaties, *Conservatief denker doet iets dat niet conservatief is* en *Sid Lukkassen over KIRAC: ‘Afgrijselijk wat hier gebeurt, misbruik maken van emotionele kwetsbaarheid’* kunnen halen. Ik betreur het dat je me dwingt middels deze rectificatie olie op een vuurtje te gooien dat eigenlijk al terecht was weggesmeuld.

Oprechtheid

In het vraag-antwoorddeel van jouw verslag breng je wel wat nuance aan, maar ik heb bijvoorbeeld überhaupt nooit toegezegd dat ik naar de filmvertoning zou gaan. Dat je in jouw vraagstelling suggereert dat het mogelijk anders ligt, is net

zo'n uiting van sensatiezucht als dat je mij verwijt als zou ik daarop hebben ingespeeld! Het is verder markant dat je spreekt van 'blinde gretigheid' — je was er immers niet bij om die 'blindheid' met eigen ogen te zien.

Nu denk ik wel dat je een punt hebt dat het hele leven vandaag een publieke vertoning is, gewenst of ongewenst, waarbij voor mij in dit geval 'ongewenst' geldt. Het is mijn intuïtie dat het als 'rechtse' persoon hierin je enige verdediging is om oprecht, authentiek en integer te zijn over je onderliggende motieven — waarvoor jij geen beter woord vindt dan 'calvinisme' — om jezelf relateerbaar te maken als voorgeleefd antwoord op de *cancel culture*. Op een dag spreken we hier ongetwijfeld verder over.

Te veel humor

Tot slot voelt het als een stoot onder de gordel dat je deze individuele tragedie aanhaalt om uit te halen naar De Nieuwe Zuil als collectief project. Ik wijs alle Doorbraak-lezers met klem op dit artikel: *De discussie over de Nieuwe Zuil brandt los*.

*‘ Humor wordt een sneer en een sneer een giechel,
al gauw is er niets meer heilig en kent de ziel van de
mens geen ontzag meer ’*

Je sluit af met mijn vermeende gebrek aan humor maar ik zie het eerder omgekeerd: juist jouw overschot aan humor en satire is problematisch. Zoals Nietzsche zegt: de komedie is het begin van de decadentie — voordat je het weet wordt alles in het ironische getrokken. Humor wordt een sneer en een sneer een giechel, al gauw is er niets meer heilig en kent de ziel van de mens geen ontzag meer. Dan bevinden we ons inderdaad vuistdiep in het anarchistische nihilisme van KIRAC.

Beste groeten,

Sid.

SID LUKKASSEN

Sid Lukkassen (1987) studeerde geschiedenis en filosofie. Hij is onafhankelijk denker, vrijwillig bestuurslid van de Vlaamse Club Brussel en inspirator van De Nieuwe Zuil. Hij schreef onder andere 'Avondland en identiteit' en 'Levenslust en Doodsdrift'. Hij promoveerde op 'De Democratie en haar Media'.

© 2021. Alle rechten voorbehouden Doorbraak / Perruptio bv.